

Gönül

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2015

Nakşeden çok derin bir sızı oysa sığ
Bir koyun girizgâhında o hüzün yüklü:
Yokluğun haznesiydi kırıkları topladığım
Bir yangın ertesi küle dönen
Savruk bir gönül kadar pejmürde belki de
Yobaz yalnızlığın satır arası deryasında zuhur eden.

Teferruata dalma gönül
Öyle hüzünlü de bakma ne olur,
Bak buraya kadar, demişsem
Elbet vardır izahı
Hadi sus da rüyaya dalalım yeniden.

Sakil ve sefil bir gün dönümü
İster kız ister söylen
Ne mi gelir elden,
Demek kadar beyhude
Duymaz mısın yalnızlığın sancısını
Fısıldarken gök kubbe.

Neyiz ki seninle ikimiz:
Bir kuru başımıza nasıl da kifayetsiz
İşte yol işte yordam
El ele verdik mi,
Bu da geçer, inan.
Sürecin muaf tuttuğu o sıradanlık mı
Yoksa boynu bükük bir devran mı
Eşlik ettiğimiz
Her taşın altında nice yürek yarası
Kible bildiğimiz değil mi
Yüreğin rotası.

Sevmek aslımız, özümüz
İmgeler süsümüz
Kula kulluk etmedik madem

Son sözü söylemek için çok erken.

Ömür uzun döngü yorgun
Yüzümüz yok belki de sevmek için
Bir o kadar solgun.
Tortu, aşkın bitimindeki
Derinde kalan tek iz;
Notalar bile sustu
Biz ki nasıl da meylederiz
Alabildiğine hüsrân yüklü olsak da;
Damgalı şu mektup
Alıcısı kayıp
En az bizim kadar yetisiz.